

مولانا جلال الدین رومی

علقہ شیلی

مرحبا ای شاعر رومی لقب صد مرحبا
مرحبا ای شاعر عرفان و علم و آگہی
سال گرد ہشت صد مین آمدہ باکر و فر
رازہای زندگی در شعرہا کردی رقم
آسمان آگہی را مہر عالم تاب کو
از شکوہ علم و عرفان چہرہ تو تاب دار
دفتر اشعار تو تفسیر قرآن مبین
گری نطق جلال و نرمی روی جمال
باب حکمت واکند بر تشنگان این مثنوی
بوی یک رنگی بیاید از نواہایی دلت
کی تواند کرد بندہ شرح اسرار و رموز
بر مزارت رحمت حق شبنم افشانی کناد

آمدی تو در چمن چون آمدہ باد صبا
خوش بیان و خوش نوا و خوش خصال و خوش ادا
لالہ و نسرین دد ہر سو بہ فضل کبریا
تو کہ بودی حق شناس و حق نگر حق آشنا
ہم سپہر علم و فن را ماہتاب رہ نما
وز چراغ شوق دل پر نور شد راہ وفا
ہم بیان سیرت پاک رسول مجتہبی
مظہر انوار رحمت، معدن صدق و صفا
می کند جان را تر و تازہ ہوای جان فزا
وز نشید مرغ دل پیدا است آہنگ وفا
مثنوی را می تواند گفت اعجاز خدا
سایہ آگن باد لطف مالک ارض و سما

باد شعر مثنوی روشن گر قلب و نگاہ

بر لب شیلی بر قصد دم بہ دم حرف دعا

غزل

مولانا جلال الدین رومی

چه تدبیر ای مسلمان که من خود را نمی دانم
 نه شرفیم نه غزیم نه بزمیم نه بحریم
 نه از خاکم نه از بادم نه از آیم نه از آتش
 نه از دینی نه از عقبی نه از جنت نه از دوزخ
 مکانم لامکان باشد نشانم بی نشان باشد
 دویی از خود برون کردم یکی دیدم دو عالم را
 ز جام عشق سرمستم دو عالم رفت از دستم
 اگر در عمر خود روزی دی بی او بر آوردم
 الا ای شمس تبریزی چنان مستم درین عالم
 نه ترسا و بیهودیم نه گبر و نه مسلمانم
 نه ارکان طبیعتیم نه از افلاک گردانم
 نه از عرشم نه از فرشم نه از کونم نه از کانم
 نه از آدم نه از حوا نه از فردوس رضوانم
 نه تن باشد نه جان باشد که من از جان جاناتم
 یکی جویم یکی گویم یکی دانم یکی خوانم
 بجز رندی و قلاشی نباشد هیچ سامانم
 از آن وقت و از آن ساعت ز عمر خود پشیمانم
 که جز مستی و قلاشی نباشد هیچ درمانم